

Doi doctori din Romania :

Mihai Nesu va merge peste citeva luni !!

Un interviu CUTREMURATOR al lui Marius Mitran :

"... Culoarea fructelor stoarse în pahar se schimbă. Amestec, așa cum mi-a spus, și cojile, sferturi de milimetru, se învârt într-un carusel de nestăpânit. Las paharul jos, în iarbă, după ce

beau. „Nu e bun?”

E bun. Toți suntem buni. Și Dumnezeu e bun. El e, de fapt, cel mai bun. Dar asta Mihai o știe deja. De aceea, și de aceea, suntem aici.

„Dacă vii dinspre Cluj, la rond te duci pe drumul spre Arad. Pe dreapta se face o alee, cică duce într-un cartier rezidențial... rezidențial pe naiba, eu și rezidențial, ce să spun, o să vezi mașina în fața casei. Îți spun acum, că nu mai pot vorbi mai târziu. Adică nu mai pot răspunde la telefon, că de vorbit, vorbim aici, când ajungi. Eu intru într-o procedură acum și dacă nu te superi, vorbim în timp ce...” „Cum să mă supăr, Mihai?”

Ajung în jumătate de oră. Vorbisem de dimineață, la o cafea, la Cluj, cu George Ogăraru, îi spuseseam că vreau să-l văd pe Mihai și îmi dăduse numărul. N-am mai apucat să-l sun eu, că sunase chiar el, imediat după. Acum lăsasem în urmă și drumul, și Clujul, și nodul în gât.

Viața, așa cum vrea ea

... E în curte, întins pe burtă, pe o saltea lipită de gazon. Impecabil gazon, impecabil și el, cu mâinile pe lângă corp, așa cum o fac cei care marchează, în marile meciuri cu mari mize, aruncându-se spre tribune și patinând cu pieptul pe iarbă... Lângă el, alți doi oameni, tineri. Unul chiar foarte tânăr. Doctori? Probabil doctori. „Vrei apă? Sau poate îți place un suc din alea din care beau eu...” „Da, cred că mai degrabă din sucul pe care-l bei tu, Mihai.”

Se aduc scaune. Lângă noi e și cel care-l ajută să-și conducă viața așa cum vrea.

... Pe cer nu e niciun nor. E aproape cald și aproape seară. Undeva, departe, în vecini, se aude Cohen. „Chelsea Hotel No. 2”. Dar Mihai a jucat la Steaua, nu la Chelsea. Și la Utrecht. Trei ani. Titular în toate meciurile primului sezon. „Cel mai bun fundaș stânga din Eredivisie”. Olandezii l-au premiat cu distincția asta. Concurase pentru ea cu van Bronckhorst sau Urby Emanuelson. A primit-o el. De opt ori jucase și la națională. Pe 10 mai 2011 s-a întâmplat ce s-a întâmplat, la un antrenament. Apoi n-a mai putut mișca decât pleoapele. În sus. În jos. În sus. Apoi a reînceput să vorbească. Perfect. Apoi mâna dreaptă. Apoi a anunțat că înființează Fundația. „Ca să-i ajut pe copiii cu astfel de probleme.” Apoi, din 8 februarie 2012, și mâna stângă.

50 de fructe dulci și o amintire amară

... Sucul e bun. Fructele s-au topit. „E din 50 de fructe făcut. Ți place?”

De undeva, însă, de undeva trebuie să încep. Da. Sucul e bun. Cerul e albastru. Într-o oră, două se va însera. E frig. Ba nu, e cald. „Aici ai văzut Mondialul?” Ce întreb și eu... „Cum ți s-a părut Olanda?” „Olanda?” E surprins. Are dreptate. De aia am bătut 700 de kilometri? „Olanda, Marius, a fost o surpriză, normal că am ținut cu ei... Deși n-a fost, mă gândesc, o surpriză așa mare... Marius, uite, ca să înțelegi: au sute, mii de cluburi, mii... Țsta e secretul lor. Când jucam la Utrecht, antrenam și eu o grupă de copii, mai toți jucătorii făceau asta. Erau vreo 8 sau 10 grupe, fiecare cu câte 12 copii. Lucram cot la cot cu părinții lor, părinții erau importanți, erau esențiali. Iar în cartier, unde locuiam, mai erau vreo 10 cluburi, asta așa, pe 10 kilometri pătrați. Toți tații copiilor erau acolo, implicați, dăruți, vedeai progrese la copiii ăia de la o zi la alta... Pe unul, când avea 6 ani, l-am văzut și am zis, nu se poate așa ceva. Ce făcea cu mingea, ce control... La 8 ani a ajuns la Feyenoord. Am uitat să-ți spun că mingea îi ajungea până la genunchi.”

Continuă să stea aproape nemișcat, pe saltea. Omul de lângă el, cel care trece de 40 de ani, îi masează când și când tălpile. „În 6 luni, credeți-mă, Mihai se va mișca singur prin curtea asta!” „Vă cred. Ți place aici, Mihai?” Întoarce capul spre mine. „Îmi place acasă. Dar nu e ușor.” „Știu, văd, adică...” „Nu, nu pentru mine. E greu cu Fundația, că e nevoie de organizare, de...” Nu mai am nimic în pahar. Vede. „Mai adă tu un suc...” „Mulțumesc. Dar acum Olanda, fără Van Gaal, parcă nu mai e tot așa...” „Marius, nu-i vorba de Van Gaal. E vorba că a scăzut și la ei nivelul în campionat. Uite, vorbeam cu Piet Buter, e scouter la Southampton acum, eu l-am avut la Utrecht director tehnic și el mi-a zis la fel. Dar Olanda își va reveni... a bătut-o Italia, ei, lasă, mai vedem noi.” „Auzi, că ai spus de olandez...” „Da. De Piet Buter?” „Păi da, voiam să te întreb dacă...” „Dacă el l-a luat pe Gardoș la Southampton?” „Da.” „De asta l-am sunat și eu. Nu l-a cerut el. Dar sunt foarte mulțumiți că e la ei.”

Când soarele îți cade pe față

... În vecini nu se mai aude Cohen. Acum parcă e ABBA. Cred. Mihai fixează și el o secundă paharul. Îl ridic din iarbă, e încă rece, de la frigider. Amestec. Cojițele se desprind și se învârt iar pe lângă sticlă, așa, ca să nu înțelegi nimic. „Soarele abia acum bate pe tine. Ți-am zis că e bine în colțul ăsta. Cât mai e, cade pe tine. E mai bine acum. Domnu' Mitran, eu vă dau și o cafea, dar cum ziceți...” „Nu, mulțumesc tare mult, dar e târziu, am băut deja vreo două-trei.” „Cum ziceți. Mihai, ești în soare acum!” Îi masează piciorul drept. La genunchi se vede o cicatrice... „Ce vorbeam?” „Nici nu mai știu.” „A, de Olanda. Apropo, trebuie să plec acolo... Vaaai, dar ce fraier, fraier rău am fost... Știi, când am plecat de-acolo, cu gândurile mele, cu toate, ziceam că nu mă mai întorc. Și am vândut mobila, toată. Acum, Mihăiță, asta e! Trebuie să remobilezi! Mă duc, că am programări la doctor, trebuie să dau și jos!...” Nu știu dacă am înțeles bine. Și aș și fuma o țigară. Nu fumez. Desigur. Dar am înțeles bine. „M-am îngrășat, nu se poate așa, grăsime, hormoni, trebuie să dau jos... În America m-am îngrășat, dar o rezolv și pe-asta!”

Să fii de ajutor. Să fii!

Marian abia ce s-a atins de suc. Nu scoate o vorbă de ceva vreme. „Voi, la *Replay*, ce mai faceți, ce mai dați? Că voi le știți pe toate! Mariuse, tu chiar le știi pe toate, crede-mă!” Cred că încerc să râd. Și chiar râd. „Aiurea! Nu-i chiar așa... Dar și de-asta am venit, să te invităm la *Replay*

, dacă nu acum, în primăvară, când poți... Cum ai și tu programul...” „Programul meu? Trebuie să mă mișc. Trebuie să mă mișc, să mă plimb pe afară. Tot timpul trebuie să mă plimb, dacă nu mă mișc, mă iau durerile.” „Acum te doare ceva?” „Nu.”

Gata și cu al doilea pahar. Simt în buzunar pachetul de Kent, bricheta. Mă gândesc că o să fumez pe drum. 150 de kilometri, până la Cluj, am tot timpul...

Mihai închide ochii. Acum, soarele îi bate pe față, zici că e o aură, cum e el blond, așa... Apropo de Cluj, însă. „Dar cum e cu Universitatea? Îmi spunea George azi-dimineață că e OK.” „Eu știu... Sper să fie bine. Îi ajut cum pot. Le-am făcut o analiză a jocului cu Astra al CFR-ului. Poate l-a ajutat pe George. Am văzut și aseară, să iei golul în ultima secundă... dar, altfel, George i-a organizat foarte bine în teren.” „Deci e bine la Cluj, îți place ce faci?” „E bine la Cluj,

„Îmi place, nu știu ei dacă sunt... adică dacă eu chiar sunt de ajutor.” „Le ești de mare ajutor. Am tot vorbit cu cei de acolo zilele astea. Dar aseară n-ai fost la meci.” „Nu. Știi care e necazul? Măi Marius, mă scutură mașina prin gropile astea, de la Oradea la Cluj, de mă usucă... Așa că mi-e mai ușor de aici.”

„Faceți bine și frumos acum la Ligă! Îmi place!”

Trebuie să-i spun că am vorbit cu președintele Ligii Profesioniste și că Liga ar vrea să-i dea, cumva, o mână de ajutor. „Știi, domnul Iorgulescu mi-a spus să te întreb dacă...” „Știu ce vrei să zici. Eu vroiam de fapt să facem o colaborare, mă gândesc, între Fundație și Ligă. Am văzut, faceți lucruri frumoase acum acolo, am intrat și pe site, ați pus emblema aia frumoasă, chiar îmi place! Mulțumesc, să-i spui mulțumesc domnului Gino din partea mea. Mă gândesc cum facem.”

Unul dintre cei doi care ne asistă nu mai are răbdare. „Domnu’ Mitran, Mihai va face multe, veți vedea. Mihai nu se plânge, asta e moda în România, la noi toți se plâng. Eu, noi suntem lângă el, deși, vă spun drept, cei mai buni kinetoterapeuți au plecat din țară. Afară sunt mai respectați, mai bine plătiți.

O jumătate de rază de soare mai are Mihai pe față. Încă un pic. Clipește. Zici că e la plajă. Noi patru, pe scaune sau pe jos, pe lângă el.

Nici nu știu de unde să încep. Ce să încep? „Uneori, în viață, nici nu mai trebuie să începi ceva, Marius. E de ajuns să continui. Și să înțelegi. Uite, așa cum mă vezi acum, pot să-ți spun că multe greșeli am făcut în viață. Până într-o zi, când am înțeles.”

Clipa în care a înțeles

Cât am venit pe drum, de la Cluj, m-am gândit că o să ajungem și în momentul ăsta al discuției. Mă uit în ochii lui și mi se pare, am senzația netă că eu sunt întins pe jos și el e, vertical, în fața noastră. Soarele încă e acolo...

„Am înțeles când am crezut. Acum cred.” „În Dumnezeu?” „În Dumnezeu, în Destin, în rolul tău pe pământ!” O spune ca pe un fapt verificat. E liniștit.

„Tata e într-o mare depresie, ce să-ți spun... Ieri a fost ziua lui. După ce a murit mama i-a fost și mai greu, tot mai greu. Dar îl ajut, îl fac eu să treacă peste asta...”

... Trag aer în piept, să nu mă pierd... Respir. Respir, doctore... Respir. Și ascult. „Marius, știi ce am înțeles? Că totul s-a întâmplat pentru că trebuia să se întâmple. Tata e dezorientat acum, că mama a murit. Domnul Răchițeanu știe să-ți zică mai bine de ce trăim ceea ce trăim.”

„În 6 luni îl fac să se miște!”

Doctorul încearcă un zâmbet, apoi atinge cu palma dreaptă gamba stângă a lui Mihai. E deja umbră și liniște. „Domnu’ Mitran, Sfântul Augustin a zis că Dumnezeu un singur lucru nu poate face. Nu poate să facă să fie neîntâmplătoare cele întâmplătoare. Înțelegeți? Eu în 6 luni îl fac să se miște pe Mihai, băiatul ăsta va merge și el știe că-i așa. S-a întâmplat ce s-a întâmplat pentru că Mihai va demonstra că lupta asta poate fi câștigată. Într-o zi, curând, va merge.”

O spune atât de frumos, încât aș vrea să-i cer să promită. Să-l ajut cumva. Să batem cuba că așa va fi, să zic ceva...

... Nu zic însă nimic. Respir. Mihai se rotește un pic, 30 de grade, spre mine: „Marius, știi ce am înțeles? Am înțeles atunci și în toate zilele și nopțile astea, mai degrabă cine nu sunt decât cine sunt.” „Cine credeai că ești?” „Cine? Dacă-ți spun... Eu, Mihai Neșu, credeam că sunt indestructibil. In-des-truc-ti-bil! Înțelegeți? Până să... până să mă accidentez, asta credeam. Acum știu altceva.”

Maximus. I se spunea Maximus

Domnul Răchițeanu își ia genunchii în brațe. Și el simte nevoia să respire conștient. Povestește ceva despre un tip, o forță a naturii, mare luptător, un metru nouăzeci, o sută de kilograme. „Într-o zi a căzut pe stradă, din picioare. Cancer la colon. A vrut să se sinucidă, nu a crezut în doctori. Când l-am văzut, i-am zis că totul pleacă de la credință. Dacă nu crezi în salvare, nu există nicio speranță! Îmi zicea că i se spunea Maximus și că uite ce-a ajuns... L-am salvat. Cu dietă, cu ce știu eu... Acum mi-a zis că iar e Maximus!” Doctorul îl mângâie ușor pe spate pe Mihai: „Și tu credeai așa!” „Ce anume?” „Că ești Maximus!” Mihai râde. „Te înșeli. Eu nu mă credeam Maximus!” „Nu?” „Nu. Eu chiar eram Maximus!”

Rădem toți, pe unde suntem, pe unde apucăm... „Marius, totul în viață e, de fapt, foarte simplu. După ce m-am accidentat, am constatat așa, aproape ca pe o revelație, că trăim complicat. Și atunci am zis să simplific. Trăim complicat, gândim complicat, mâncăm complicat. Simplific și mi-e bine. Simplifică și tu!”

Totul se întâmplă cu un motiv

Simplific, Mihai. Dacă-ți vine, să zicem așa, prin absurd, să plângi, de pildă, cum se simplifică asta? „Totul se întâmplă cu un motiv, asta am învățat. Când a venit psihologul la mine, după accident, l-am dat afară după o săptămână. Mi se părea că el avea nevoie de psiholog, nu eu. Eu cred și în altceva. În prietenie. Un prieten adevărat, care ține la tine necondiționat, are mai multe sfaturi să-ți dea decât un psiholog. Și oamenii trebuie să se ajute. Uite, în Olanda, statul te ajută. La noi, aici, poate biserica te ajută.” „Că ai adus vorba. Se tot zice că ai luat drumul mănăstirii...” „Am auzit și eu. Aici, la români, dacă te duci duminica la biserică, gata, ai luat drumu' mănăstirii, ai fugit de lume... Nu e așa. Și-n Olanda mergeam, era în Utrecht o biserică ortodoxă, veneau preoții din Belgia.” Mihai vorbește cu tandrețe aproape de pe salteaua lui de terapie și încercări. Doar îl aud, nu mă mai uit la el. Vreau să văd pe unde se strecoară, încă, soarele, peste zulufii lui blonzi. Sunt atent însă. „Un părinte, un preot are mai multe sfaturi să-mi dea decât orice doctor. Merg la slujbe, de sărbători, asta da!”

Steaua, forever and ever

Domnul Răchițeanu spune acum ceva despre o călătorie a lui, pe jos, la Muntele Athos. O mie de kilometri. Și că Mihai...

... Mihai cred că a înghețat în iarbă, pe salteaua aia. „Ce zici de Steaua?” „Îmi place Gâlcă, e mai plăcut jocul Stelei acum, dar și mai riscant. Știi cum e, ieși tu la joc, dar ies și ceilalți, ai tu ocazii, dar au și ei... Golul trei cu Aalborg a fost însă o bijuterie. Bijuterie!” „Ți-e dor... adică nu, de fapt voiam să te întreb dacă ți-e bine la Oradea.” „Îmi place lumea. Și la fotbal îmi plăcea, dar aici vine la baschet, așa am auzit, încă n-am fost la sală, dar cică e atmosferă faină. Și primarul e cu baschetul aici!”

... Trebuie să plecăm. Rămâne așa, cu Fundația, să ne auzim. „Caut un manager bun, un soi de titirez care să se descurce. Și UEFA mi-a scris că mă ajută, dar e nevoie de organizare, de proiecte, de activități. Altfel, ce să-ți mai spun? Mă bucur că am bătut Grecia la Atena. Dacă nici acum nu ne calificăm...” „Ne calificăm. Doar n-o să te uiți tot la Olanda...” „Mă uit și la ei. Uite, mă mir, am jucat contra lui De Vrij, era fundaș dreapta, mereu mă loveam de el. Vai, dar îl făceam fără pro-ble-me! Și pe Daley Blind la fel, era la Groningen, departe de ce e acum. E la Man United, nu?” „Da...”

Salutări de peste munți, pentru Oli și Rădoi

Trebuie, chiar trebuie să plecăm. La vecini e liniște. Marian Olaianos repetă invitația la *Replay*. Mihai zice că vine. „Deci ce să-i spun președintelui Iorgulescu?” „Lui Gino? Că-l salut. Și...” Tace. Tăcem toți. Marian își aduce aminte că l-a comentat la Timișoara, într-un Poli – Steaua. „Ți-ai spart capul, asta așa, ca să ai un reper.” „Ce reper? Mariane, păi eu mi-am spart capul de 50 de ori... În Olanda, la primul meci chiar, cu Groningen, mi-a dat unu' cu genunchiul în frunte...”

E obosit un pic. Ne ridicăm. Paharul cu fructe stoarse e în iarbă, lângă piciorul scaunului. E aproape seară. Mihai însă mai ține să ne spună ceva. „Să aveți drum bun! Și să țineți minte ce v-am spus. În viață doar câteva lucruri sunt importante. Să crezi. Să iubești. Să te dăruiești.” „Mulțumesc din suflet, Mihai! Nu am cum să uit, crede-mă! Să cred, să iubesc. Să mă dăruiesc. Am înțeles.” „Și încă un lucru. Să accepți!”

... Suntem la poartă. De fapt, Mihai nu are poartă, e un gard viu care se deschide și acum, iată, se închide la sfârșitul poveștii. Vorbesc prostii. De fapt, la începutul a tot binele care va veni. „Și salutări lui Oli și lui Mirel, știu că domnul președinte vorbește cu ei! Ați plecat? Salutări lui Oli...” leșiserăm deja în stradă. Mă întorc. Se întoarce și Marian. „Nu, n-am plecat, Mihai. Te-am auzit. E OK, transmitem!” De fapt, abia ce-am venit, Mihai. E o promisiune.

P.S. Un prieten e mai important ca un înger

... Până la Cluj am fumat. Țigările aveau însă un ciudat gust bun, de fructe. Lăsasem acasă un învingător. De la el venea, probabil, aroma asta, a binecuvântării. Sigur. "

Mulumim Marius Mitran !

** sursa : LPF- Marius Mitran

--- <http://www.lpf.ro/stiri/s%C4%83-crezi--s%C4%83-iube%C5%9Fti--s%C4%83-te-d%C4%83ruie%C5%9Fti--%C5%9Fi-s%C4%83-accep%C5%A3i--mihai-ne%C5%9Fu.html>